

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

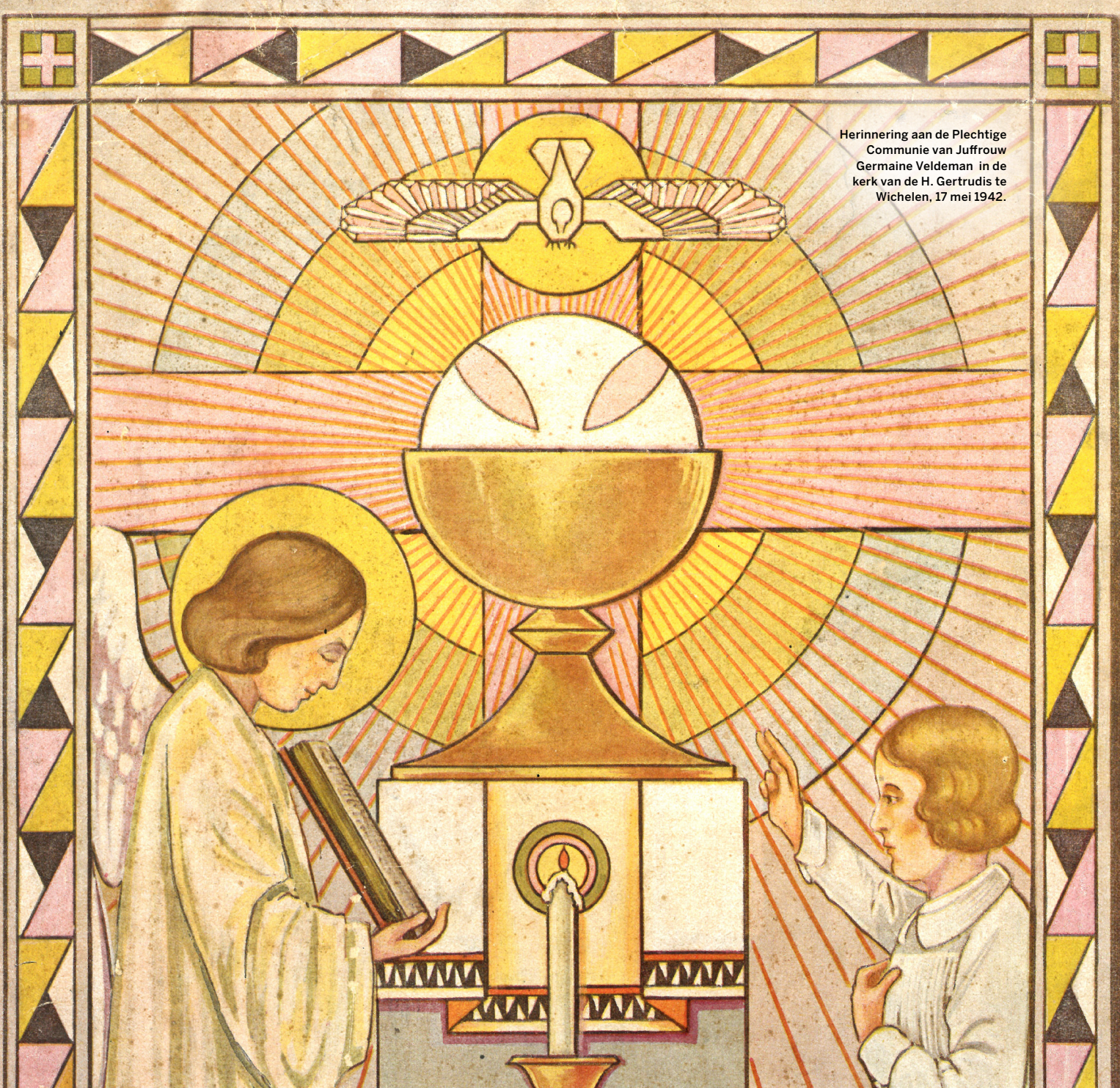
Het gebed

Ter gelegenheid van de
50ste verjaardag van de
Priesterbroederschap
Sint-Pius X (deel 2)

Wat is de Plechtige Communie?

De Rhône ontmoet de Tiber
(deel 1/3)

De H. Bonifatius

Herinnering aan de Plechtige
Communie van Juffrouw
Germaine Veldeman in de
kerk van de H. Gertrudis te
Wichelen, 17 mei 1942.

Vergeet nooit, kinderen, dat er in u een allergrootste schat verborgen ligt: uw onsterfelijke ziel. Uw levenstaak is die ziel zo schoon, zo edel, zo volmaakt mogelijk te maken.

Ik ben een jonge boom! Ik ben een ontluikende knop! Ik ben een sterk zaad! In mijn jeugd moet ik onverpoosd aan mijn ziel werken en het onkruid uitwieden.

Men moet zijn ziel veroveren en tot de verovering is er strijd nodig. De begeerten van het vlees komen niet overeen met de strevingen van onze ziel, en dan breekt de strijd los. De vrijheidsoorlog van de ziel! Het gaat er om, wie meester zal zijn in mijn huis: de heer of de knecht? Het gaat er om, wie aan het-roer zal staan: de kapitein of de stoker?

Het gaat er om, welke richting mijn levenschip zal nemen: naar de zandbanken en de klippen of recht naar de haven van het vaderland en van het eeuwige geluk? Is het de moeite niet waard voor zulk een doel te strijden?

Kinderen, jullie staan nog aan de tweesprong van de weg. Jullie kunnen nog kiezen!

Wees niet een lente zonder bloemen!

Wees niet een hemelgewelf zonder sterren!

Wees niet een meisje zonder schone idealen!

Mag ik antwoorden? Ziehier: Ik wil iemand met karakter worden! Ik wil zo leven dat mijn woorden en daden als edelzinnige vogels rond mij fladderen.

Ik wil voelen hoe Jezus, mijn Vriend, mijn Heer en mijn God, mij tot zich trekt in een zachte omhelzing.

Ja, ik wil naast Jezus staan, ik zal Hem nooit ontrouw worden.

NOOIT! NOOIT!

afgelegd bij de Plechtige Communie van

Veldeman, Germaine

in de kerk van de H. Gertrudis

Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

E.H. Louis Bochkoltz

Beste gelovigen,

Toen Jezus in de streek van Cesarea Filippi was gekomen, ondervroeg Hij zijn leerlingen: Wie zeggen de mensen, dat de Mensenzoon is? Ze zeiden: Sommigen zeggen: Johannes de Doper; anderen: Elias; weer anderen: Jeremias of een van de profeten. Hij zeide hun: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Simon Petrus antwoordde: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God! (Mt 16, 13-16)

U die dit leest, u die uw geloof beleeft, u voor wie God een plaats in uw leven heeft, wat zou u antwoorden aan Onze Heer Jezus Christus?

Wij leven in een vreemde tijd. Een tijd geregeld door “sanitaire” maatregelen. Een tijd waarin meer en meer jonge mensen depressief worden. Een tijd het gezin aangevallen wordt. Een tijd waarin aan kinderen voorgesteld wordt of ze jongen of meisje willen zijn. Het doden van ongeboren kinderen is wettelijk. Euthanasie wordt “recht om waardig te sterven” genoemd. Terwijl wij geestelijke steun nodig hebben, worden de kerken gesloten en heel weinig herders proberen dit aan te vechten. Het lijkt dat alles kapot is. Dat er geen hoop meer is.

Kijk niet naar anderen. Stop dromen over de “glorietijd” van het geloof. Denk niet dat het “op magische wijze” zal terugkomen. Wij leven in deze tijd en God wil dat wij in deze tijd heilig worden.

Misschien is het met kleine groepen. Misschien is het in eenvoudige kerken of kapellen. Misschien hebben we weinig middelen en weinig zichtbaarheid in de pers. Misschien worden gelovigen die trouw zijn aan traditionele waarden belachelijk gemaakt.

Maar het verandert niets aan wie Onze Heer Jezus Christus is. *Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!*

Heer, vermeerder mijn geloof! (Lk. 17, 5).

Het geloof is de grondslag van het geestelijk leven

en van alle apostolische werken. Anderen overtuigt men enkel in zover men zelf overtuigd is. Bij wie zal men de overredingskracht en de bovennatuurlijke overtuiging vinden? Bij hen, en bij hen alleen die Jezus verlicht. Bij hen, bij hen alleen die Jezus kennen, die Hem kennen, niet zus of zo, onduidelijk en oppervlakkig maar met ernstige, innige en grondige kennis.

Daarom zijn wij blij de catechismus te kunnen onderrichten, zelfs is het maar aan enkelen. Daarom verheugen wij ons te dienen bij de voorbereiding van de Eerste of Plechtige Communie en het H. Vormsel. Zo bouwen we het christendom terug op. Nederig maar werkelijk. Wees niet bang om mee te doen!

De wijsheid van de mensen, of wat ze wijsheid noemen, is maar dwaasheid en duisternis, tenzij wanneer ze een afstraling is van die Zon en van die Zon een hogere wijsheid ontvangt.

Het is geen toeval dat een monstrans waarin de geconsacreerde Hostie wordt getoond en waarmee we in de processie gaan, de vorm van de zon heeft. Onze Heer geeft ons licht. En warmte.

Dit jaar is het opnieuw, zoals in 2020, op de eerste zondag dat de sanitaire maatregelen versoepeld worden, dat onze Sacramentsprocessie uitgaat. Wat een teken van de Voorzienigheid! Gelegenheid om voor ons geloof te getuigen. Droom niet van een andere tijd. Wees aanwezig en opmerkzaam voor wat vandaag kan gebeuren!

Als Jezus de H. Eucharistie aankondigde en zei: *mijn vlees is waarlijk spijs, en mijn bloed is waarlijk drank (Jo. 6, 55)*, trokken velen zijner leerlingen zich terug. Maar het antwoord van Simon Petrus moet een aanmoediging voor ons zijn: *Heer, naar wie zouden we gaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven. (Jo. 6, 68)*

Het gebed

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de vijfde brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

Wij kunnen onze herderlijke brief in deze boetetijd niet beter beginnen dan met de woorden van Onze Heilige Vader Paus Pius XII, uitgesproken op 10 februari laatstleden voor de gelovigen van Rome:

“Tegenover het voortduren van een situatie die, Wij aarzelen niet om het te zeggen, elk moment een explosie kan veroorzaken en waarvan men de oorsprong moet zoeken in de godsdienstige laauwheid van zovelen, in de verlaging van het morele niveau van het openbare en privéleven, in de systematische vergiftiging van de eenvoudige zielen... kunnen de goede mensen zich niet laten vastzetten op de platgetreden paden, passieve toeschouwers van een afschrikwekkende toekomst.”

Wij verheffen dus onze stem, samen met deze van de Opperste Herder, om u te vragen ernstig na te denken tijdens deze dagen van genade die de verjaardag van de Verrijzenis van Onze Heer voorafgaan, over één van de krachtigste middelen tot vernieuwing, tot een geestelijke en tijdelijke verrijzenis van de wereld: Wij bedoelen het gebed.

Wij kunnen niet verzwijgen dat de echte oplossing voor de relaties tussen de volkeren en voor het zielenleven van de naties te vinden is in de christelijke filosofie en theologie. Al het geld van de wereld, al de doortraptheid van een egoïstische diplomatie, al de onderzoeken, al de congressen, leiden tot niets als men geen rekening houdt met de ware wijsheid en de rede. En wij weten ook dat enkel de Kerk, gevormd door God in de Persoon van Onze Heer Jezus Christus, in zijn volheid alle schatten bezit, nodig voor de vrede en de eendracht onder de volkeren.

En toch, ondanks de uitdrukkelijke vermaningen van de Plaatsvervanger van Christus, codificeert men, maakt men wetten, stelt men nationale en internationale grondwetten op, terwijl men de

onderrichtingen van Hij die gezegd heeft “Zonder mij kunnen jullie niets doen”, afwijst.

Wij menen de stem van God te horen door de mond van de profeet Jeremias: “Waarom valt dan dit volk, valt dan Jerusalem altijd af? Waarom houden ze dan aan leugens vast, En weigeren ze zich te bekeren? Ik luisterde en hoorde toe: Nooit spreken ze waarheid; Niemand heeft berouw over zijn boosheid, En zegt: wat heb ik gedaan? Allen draven ze weg, als een ros, dat stormt naar de strijd. Zelfs de ooievaar in de lucht kent zijn vaste tijden; Trekduif, zwaluw en gans houden vast aan de tijd van hun komst. Maar mijn volk weet niet eens, wat het Jahweh verplicht is! Hoe durft ge zeggen: We zijn wijs, wij hebben de wet van Jahweh toch? Zeker, maar ze is in leugen veranderd door de leugenstift der schriftgeleerden ... Van Jeruzalem ga Ik een puinhoop maken, een jakhalzen-hol, van de steden van Juda een wildernis zonder bewoners!” (Jer. 8, 5)

Wij hebben een zware, zeer zware plicht, mijn zeer geliefde Broeders, tegenover de verblindheid van de geesten en de verharding van de harten: te bidden, onze handen te vouwen om van God het heil van de wereld af te smeken. De omstandigheden sporen ons meer dan ooit aan, om onze zielen naar God te verheffen, om in ons de deugden van vroomheid en godsvrucht terug op te wekken, die het Bloed van Christus in ons geplaatst heeft door het Doopsel.

Men zegt in onze tijd dat God de mensen nodig heeft, maar als deze behoefte bestaat bij God, dan is het door een volledig vrije daad van liefde en goedheid. Het is veel juist te zeggen dat de mens God nodig heeft, een aangeboren behoefte, die wortelt in gans ons wezen, hetgeen de Heilige Paulus zo krachtig als volgt uitdrukte: “In Hem immers leven we, bewegen we, zijn we;”

En als noch ons hart, noch ons verstand naar

God zouden trachten, dan zouden wij ontaarden zijn. Het is op het moment dat alles hem ontsnapt: rijkdommen, vrienden, ouders, gezondheid – in dit te korte of te snelle moment dat wij allemaal meemaken – dat de stervende een onverdachte wijsheid terugvindt, het gevoel van de werkelijkheid van God en de ijdelheid van de wereld. Zijn ziel voelt dan een enorme nood aan God.

Waarom zouden wij gedurende gans ons bestaan onverstandig zijn en wijs in onze laatste momenten, als het God al behaagt om er ons bewust van te maken?

Het gebed is niets anders dan het opklimmen van onze ziel naar zijn Schepper en Verlosser. Het is natuurlijk voor de eenvoudige en oprechte ziel. Het is de gewoonte van de zonde die tegengesteld is aan deze verheffing van de ziel naar God, die het gebed vermindert tot een pure formaliteit. Het is de hoogmoed van de geest, in stand gehouden door verzinsels en sofismen, om de mens ertoe te brengen zich te schamen om te bidden.

Laat ons het persoonlijk gebed, het gebed in de familie, het liturgisch gebed in ons leven centraal stellen. De catechismus leert ons wat men in dit verband moet doen en wanneer men het moet doen. Laten we nooit vergeten dat ons gebed een innerlijke houding van de ziel moet vertolken, een houding van devotie en aanbidding, die de verplichting tot bidden makkelijk, zacht en aantrekkelijk zal maken. Daarom nodigt Onze Heer ons uit om altijd te bidden: *Oportet semper orare*.

Door deze kinderlijke gevoelens tegenover God zullen wij graag bidden zoals Onze Heer het ons aanraadt en ons het voorbeeld geeft. “En als gij bidt, doet dan niet als de schijnheiligen, die ervan houden, in de synagogen en op de hoeken der straten te staan bidden, om door de mensen gezien te worden; voorwaar, Ik zeg u: Ze hebben hun loon ontvangen. Maar als gij bidt, ga dan uw binnenkamer in, sluit de deur, en bid uw Vader in het verborgene; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u vergelden. Als gij bidt, gebruikt dan geen stortvloed van woorden, zoals de heidenen dit doen; want ze menen, dat ze om hun vele woorden worden verhoord. Doet niet zoals zij; want uw Vader weet, wat gij nodig hebt, vóórdat gij er Hem om vraagt. *Zó zult gij dus bidden.*” (Mt. 5, 5-9) En Onze Heer gaat verder door ons het bewonderenswaardige gebed van het Onze Vader te leren.

Deze manier van bidden is echter niet de enig mogelijke. Onze Heer zelf toont duidelijk hoe hoog hij het liturgisch gebed acht door zijn aanwezigheid in de synagoge bij openbare gebeden en door zijn aanwezigheid in de Tempel van Jeruzalem, waar

hij naar toe gaat ter gelegenheid van grote feesten, vergezeld van zijn familie en later van zijn leerlingen.

Laat ons ook houden van het gebed in de familie. Helaas, op dit gebied, welke pijnlijke vaststellingen! Hoevelen onder u bidden het morgengebed en het avondgebed! Hoevelen ontvangen van God het dagelijks brood zonder Hem te vragen het met mate te gebruiken en zonder hem ervoor te bedanken! Elk gezinshoofd moet deze gewoonte in eer herstellen, voor de kinderen zo stichtelijk, voor het gezin zo vervuld van zegeningen, voor God zo aangenaam. Waarom zich verbazen dat God ons vervolgt met zijn wraak en zijn gerechtvaardigde gramschap, terwijl Hij tevergeefs zoekt naar gevoelens van dankbaarheid voor al de weldaden die Hij ons verleent.

De Kerk, trouw aan de Bijbelse traditie en aan het voorbeeld van Onze Heer, vraagt ons het werk te staken op zondag en deel te nemen aan het liturgisch gebed, aan de rituele offerande van de christelijke gemeenschap, welke niet alleen op symbolische wijze plaatsvindt, maar in werkelijkheid door het Offer van het Lichaam en Bloed van Jezus Christus, waarvan wij de ledematen zijn. Hoevelen vervullen er deze plicht met diepe overtuiging, met levend geloof? Hoevelen begeven er zich naar de plaats van het Offer? Wij durven niet spreken over de verhouding tussen gedoopten en deelnemers aan de Zondagsmis. Hoewel men met vreugde vaststelt dat er de laatste jaren een zeker aantal mensen deze plicht beter begrijpt, is men echter nog steeds verbijsterd bij de gedachte dat meer dan de helft van de gedoopten deze zware verplichting vrijwillig negeert.

Het is aan u, mijn zeer geliefde broeders, die al de weldaden van deze wekelijkse H. Mis naar waarde kunnen schatten, van deze hernieuwde gave van uzelf als integraal deel van het mystiek lichaam van Christus, het is aan u die de “Alter Christus” zijt, om vurig te bidden en de Almachtige God en het barmhartig Hart van Jezus te smeken de door de hoogmoed verblinde geesten te verlichten en de door de lusten verharde harten te openen. Wees nog vuriger in uw gebeden, zowel privé als publiek, opdat de wrekende arm van de rechtvaardige God niet neerkomt op de hun plichten verzakende christelijke naties ...

Laten wij ons wenden tot de Maagd Maria, Koningin van de Hemel, Middelaars van alle genaden, Toevlucht van de zondaars. Zij zal ons leren bidden zoals zij dit aan de Apostelen in het Cenakel geleerd heeft. “Zij allen bleven eensgezind volharden in het gebed, tezamen met Maria, de Moeder van Jezus”. *Hi omnes erant perseverantes unanimiter in oratione cum Maria, Matre Jesu.* (Hand. 1, 14)

Dakar, 17 februari 1952

Ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van de Priesterbroederschap Sint-Pius X (deel 2)

E.H. Gabriele D'Avino, Prior van de Priorato Madonna di Loreto - Rimini (Italië)

De structuur

Waaruit bestaat de Broederschap voornamelijk? Niets is duidelijker dan de definitie uit de *Statuten*: ze is “een gemeenschap van priesters die samenleven zonder geloften”.¹

Dit is dus de bijzonderheid van de Broederschap: **het gemeenschappelijk leven**. Het idee herneemt alleen maar een welomschreven canoniek model dat al verschillende eeuwen bestaat: seculiere priesters die, in plaats van rechtstreeks ten dienste van een bisdom te staan, samenleven, maar zonder “regulier” te zijn, zonder de gebruikelijke religieuze geloften af te leggen van armoede, kuisheid en gehoorzaamheid; zij oefenen niettemin een apostolische zending uit in huizen waar ze ten minste met drie zijn, naargelang de behoefte. Monseigneur haalt in de *Statuten*, net na de definitie een voorbeeld aan van een vergelijkbare congregatie: het Genootschap van Buitenlandse Missies in Parijs; het gemeenschappelijk leven dat in dit type gemeenschap van toepassing is, vergemakkelijkt de standvastigheid en de regelmaat in het gebed, in de maaltijden, in de verschillende activiteiten, en leert hen de broederlijke naastenliefde te beoefenen.

Als de broederlijke naastenliefde tegenover confraters de *persoonlijke* deugdbeoefening is, die enkel haar materie uit het sociale leven trekt, zijn de andere elementen daarentegen hoofdzakelijk sociale handelingen, zonder dewelke er geen gemeenschappelijk leven in de Broederschap mogelijk is: het gemeenschappelijk gebed, de maaltijden, de ontspanning, de apostolische activiteit, in één woord de hele dag.

Wat het gebed betreft, geven de *Statuten* vier verplichte momenten aan (natuurlijk zullen de leden andere momenten hebben van persoonlijk gebed, die geen vaste tijden en omstandigheden

kennen): de Primen met meditatie, gevolgd door het opdragen van de H. Mis voor de gemeenschap; de Sexten, de rozenkrans of aanbidding van het H. Sacrament en de Completen. Deze gebedsmomenten vinden plaats in de kapel van de priorij (of van de school of van het seminarie), de kapel die het “hart” van onze huizen is. Alle leden die niet rechtmatig verhinderd zijn, nemen er aan deel.

De maaltijden zijn de drie canonieke maaltijden: ontbijt, middag- en avondmaal. We denken er misschien zelden aan, maar in de liturgie horen de leden van de Priesterbroederschap woorden die deze regel in herinnering brengen: bij de wijding tot het subdiaconaat, op het moment dat de naam van de kandidaten door de aartsdiaken wordt afgeroepen, geeft de notaris de *titulum* aan op grond waarvan zij deze hogere wijding ontvangen; in de Priesterbroederschap worden de subdiakens *ad titulum mensae communis*² gewijd. Zoals voor het gebed, maakt deze gemeenschappelijke maaltijd deel uit van de regel en alleen als men wettig verhinderd is, omwille van ziekte of apostolaat, kan men vrijgesteld worden.

De vaste bezoekers van onze priorijen, zowel in Italië als elders, zullen gemerkt hebben dat priesters en broeders, na de hoofdmaaltijden, vaak samen ontspannen, ze maken een wandeling of ze ontspannen binnen, altijd in deze geest van gemeenschappelijk leven, maar natuurlijk ook om te spreken over kwesties eigen aan het apostolaat. Bovendien zullen de Oversten, als het mogelijk is, uitstapjes organiseren enkel en alleen voor leden van de gemeenschap. Dankzij deze momenten kunnen zij voor een dag of een halve dag, hun apostolische activiteiten en vermoeidheden tijdelijk opzijzetten en tijd doorbrengen enkel en alleen met hun confraters.

In het algemeen neemt heel onze dag in de

priorij een vorm van samenleven over, die ons met name doet denken aan een familie, waar de meest uiteenlopende activiteiten en bezigheden plaatsvinden in een broederlijk klimaat, en waar harmonie heerst die ingegeven wordt door naastenliefde.

Door ons gezichtsveld een beetje te verbreden en door ons te verwijderen van specifieke gemeenschappen zoals priorijen, scholen, seminaries, en opnieuw te spreken over de structuur van de Broederschap, kunnen we niet nalaten haar hiërarchie te vermelden. Aan het hoofd ervan staat ten eerste een **Algemeen Overste** (momenteel, sinds 11 juli 2018, heeft de Italiaan, E.H. Davide Pagliarani de leiding, voordien Overste van het District Italië van 2006 tot 2012), verder zijn er twee **Algemeen Assistenten**, die de **Algemene Raad** vormen, verantwoordelijk voor het bestuur van de congregatie. Sinds juli 2018 komen daar nog twee **Algemene Adviseurs** bij voor zaken van groot belang. Ze worden allemaal verkozen door het **Algemeen Kapittel** (vergadering van de belangrijkste Oversten die om de 12 jaar wordt gehouden) voor een ambtstermijn van 12 jaar.

Een **Algemeen Secretaris** en een **Algemeen Econoom** worden benoemd door de Algemeen Overste voor een termijn van zes jaar. Alle hierboven beschreven opdrachten vormen het **Generalaat**, dat momenteel gevestigd is in Menzingen, in het Zwitserse kanton Zürich.

De hiërarchie bestaat verder hoofdzakelijk uit de **Oversten van de Seminaries** die door de Algemeen Overste *ad nutum*³ benoemd worden. De congregatie is geografisch verdeeld in Districten of Autonome Huizen (wat overeenkomt met een land of een groep landen, of zelfs een continent, naar het voorbeeld van de kerkprovincies van religieuze congregaties), vervolgens zijn er de **Oversten van Districten of Autonome Huizen**, verantwoordelijk voor het apostolaat in deze regio's.

Elk District heeft een **Econoom** en één of meer **Assistenten**. Ten slotte zijn er de **Priors**, verantwoordelijk voor het apostolaat van de eigen huizen (de priorijen) en oversten van deze priorijen.

De scholen van de Priesterbroederschap Sint-Pius X hebben een **Directeur** die fungeert als prior; tenslotte moeten we vermelden dat sommige priesters, wat eerder zeldzaam is, **Aalmoezeniers** zijn, die gevestigd zijn in huizen van Zusters, of ze nu van de Broederschap Sint-Pius X zijn of van bevriende traditionele congregaties.

Om de beschrijving van wat de Priesterbroederschap is af te sluiten, moeten we

iets zeggen over de **Heilige Mis**. Deze is echt het hart van de apostolische activiteit van de leden, of zij nu priesters zijn (en deze dus opdragen) of seminaristen, broeders, oblaken of tertiariessen (en haar vroom bijwonen): er is geen pagina van de *Statuten* waar onze Stichter er niet over spreekt. Aangezien de H. Mis het doel van Jezus' komst op aarde is, en daarmee de Verlossing van de zielen, en dit op onbloedige wijze op onze altaren ritueel plaatsvindt, vergelijkt onze Stichter haar met de zon, die alle deugden, de hele leer en het hele geestelijk leven bestraalt. Daarover een uittreksel uit de *Statuten*: "*De Broederschap is hoofdzakelijk apostolisch, omdat het H. Misoffer dit ook is en omdat haar leden over het algemeen naar buiten toe werken. Zij zullen in de overtuiging leven dat de doeltreffendheid van hun apostolaat voortvloeit uit het Offer van Onze Heer dat zij dagelijks opdragen*".⁴ Wij, leden, moeten dus het "*Mihi vivere Christus est*"⁵ waarmaken in de H. Mis zoals de *Statuten* het andermaal stellen.⁶ De Stichter geeft nog aan dat de godsvrucht voor dit subliem Offer ons zal brengen tot een steeds grotere theologische kennis ervan, waardoor de deugd van het Geloof gevoed wordt en waardoor bovendien bijzondere aandacht besteed zal worden aan de geestelijke en materiële voorbereiding.

Hoewel de Broederschap geïnspireerd wordt door het spirituele erfgoed van vele congregaties en ordes uit het verleden—zo zei de Stichter het—heeft ze geen eigen spiritualiteit; maar maakt ze de spiritualiteit van de Kerk—die juist gegroundvest is op het Heilig Misoffer, op het katholiek priesterschap en op het mysterie van de Verlossing—tot de hare.

Het doel

Wij spreken opzettelijk van 'doel' in het enkelvoud en niet van 'doelen', zelfs als de *Statuten* feitelijk aangeven dat er verschillende zijn. In werkelijkheid gaat het om één doel, waarmee de andere verbonden zijn en waaraan ze in zekere zin deelhebben: "*Het doel van de Broederschap is het priesterschap en alles wat daarmee samenhangt, en enkel dat wat er verband mee houdt, dat wil zeggen, zoals onze Heer Jezus Christus het gewild heeft toen Hij zei: 'Doe dit ter nagedachtenis aan Mij'*".⁸

Het priesterschap dus. En dus ook vooral de priesteropleiding. Daarom is dit het belangrijkste werk van onze congregatie, dat historisch gezien ook als eerste tot stand werd gebracht, dat van de Seminaries. Daarom brengt het boekje van onze

Constituties, onmiddellijk na de algemene *Statuten*, het *Reglement van de Seminaries* in herinnering. Hoewel de analyse van dit reglement interessant zou zijn, zou het toch te lang zijn; het volstaat om in herinnering te brengen dat Mgr. Lefebvre het succes van de priesteropleiding van de seminaristen voornamelijk baseerde op het diepgaande geloof in het mysterie van Jezus Christus en dat van zijn Verlossing, en op de diepgaande studie van de natuurlijke en bovennatuurlijke werkelijkheden, die onderwezen worden door een goede filosofie en de thomistische theologie.⁹ De engelachtige leraar Sint-Thomas van Aquino is en zal inderdaad de gids zijn van de jonge Levieten van de Priesterbroederschap, precies zoals de Kerk het altijd gewent heeft in haar vaderlijke vermaningen over de priesteropleiding. Dit zal de jonge Levieten bovendien in staat stellen om de moderne dwalingen van het liberalisme te vermijden, zoals Mgr. Lefebvre het zelf zei.¹⁰

Maar wie 'priesterschap' zegt, zegt noodzakelijkerwijs 'offer' en hier bevestigen de *Statuten* dat het doel van de congregatie is om het leven van de priester te richten op en te realiseren in het Heilig Misoffer, dat zijn bestaansreden is.¹¹

Zoals we hierboven gezegd hebben, is de H. Mis het hoogtepunt van het leven van de priester en dus van het leven van de leden van de Priesterbroederschap Sint-Pius X. Het apostolaat en elke vorm van apostolisch leven wordt rond de H. Mis opgebouwd. Het is in dit verband nuttig eraan te herinneren dat elke priester verplicht is om elke dag, op straf van zware zonde, het Brevier of Goddelijk Officie volledig te bidden, terwijl het opdragen van de H. Mis, volgens het Kerkelijk Recht, slechts een paar keer per jaar verplicht is (voor de priesters die natuurlijk geen zielzorg hebben).¹² Wij hebben hierboven echter geschreven dat Monseigneur ons, met betrekking tot de Heilige Mis zegt, "dat zij [de priesters die lid zijn] *ze dagelijks opdragen*",¹³ het is inderdaad in de Priesterbroederschap gebruikelijk dat wij, priesters, behalve in geval van overmacht, elke dag het Heilig Misoffer opdragen, ook al is het geen absolute verplichting; en diegenen die ons een beetje kennen, weten goed dat wanneer we ons verplaatsen voor apostolische reizen of korte vakanties, onze eerste bezorgdheid altijd is waar, wanneer en hoe we de H. Mis kunnen opdragen. Het is moeilijk voor te stellen wat een priester anders dagelijks kan doen dan bemiddelen voor de zonden van het volk door dit zeer doeltreffend middel, dat door Jezus Christus zelf gewild en ingesteld is.

Andere activiteiten, tenslotte, maken deel uit van

de doelstellingen, of liever van het enige doel van de Priesterbroederschap: de heiliging van de priesters, ook de priesters buiten de congregatie, de religieuze roepingen, de scholen en de kapellen.

Wat de heiliging van de geestelijkheid betreft, kunnen wij niet anders dan de ijver opmerken die onze Oversten altijd hebben gehad om bijeenkomsten en retraites voor priesters te ondersteunen. Bevriende priesters zijn er welkom en ze worden aangemoedigd om, in deze tijden van crisis, de strijd voor de ware leer en de traditionele liturgie verder te zetten; sommige van deze priesters verlaten soms moedig hun bisdom en sluiten zich, na een opleiding, aan bij het apostolaat van de Priesterbroederschap.

We hebben al gesproken over de religieuze roepingen van Broeders en Oblaten. Wat de vorming van de jeugd betreft: "*Scholen die werkelijk vrij zijn van alle obstakels om een volledig christelijke opvoeding voor de jeugd te verstrekken, zullen gesteund en eventueel opgericht worden door leden van de Priesterbroederschap. Hieruit zullen roepingen en christelijke gezinnen voortkomen.*"¹⁴

We merken op dat het doel van de scholen ook het priesterschap is. Het is mogelijk en zelfs waarschijnlijk dat een gezonde, natuurlijke en bovennatuurlijke opleiding bij de jongeren de wens doet ontstaan om mee te werken aan het werk van het redden van zielen door het katholiek priesterschap.

Van elke priorij of school hangt een aantal **kapellen** af, dat wil zeggen, Miscentra, waar we op het einde van de week naartoe gaan voor het opdragen van het H. Misoffer op zondag, het toedienen van de sacramenten, de catechismus, de conferenties, ziekenbezoek en andere soortgelijke activiteiten. In de *Statuten* staat: "*De geestelijke bediening in een parochie, de prediking van volksmissies, zonder plaatsbeperkingen, zijn ook werken waaraan de Broederschap zich wijdt.*"¹⁵ Wie van onze gelovigen heeft, wat dit laatste punt betreft, niet gemerkt dat de meeste van onze priesters elk weekend honderden kilometers afleggen, in de lengte en de breedte in de verschillende landen! Deze onvermoeibare reizigers hebben wekelijks een afspraak met de auto, de trein, de bus, en zelfs met het vliegtuig. Precies, zoals Mgr. Lefebvre het profetisch schreef, **zonder plaatsbeperkingen**.

Omwille van plaatsgebrek kunnen we niet alle activiteiten beschrijven die in verband staan met deze hoofdactiviteiten en die de Broederschap evengoed ijverig en geëngageerd ontplooit: de zomerkampen voor jongeren van

alle leeftijden, (Eucharistische Kruistocht, scouts, jeugdbewegingen); geestelijke oefeningen en retraites in haar talrijke huizen, volgens verschillende methodes, waaronder de eerste, de onvergelykbare methode van de oefeningen volgens Sint-Ignatius van Loyola is; allerlei vormingscongressen, in alle Districten en vaak meer dan eens per jaar; theologische sessies voor priesters die al dan niet lid zijn; bedevaarten naar de belangrijkste heilige plaatsen van het christendom.

Z A T E R D A G
2 6 J U N I 2 0 2 1
Z A I T Z K O F E N

DIAKENWIJDING VAN E. H. JAN DE BRUYN

Vertrek vrijdagmorgen
Zondagavond terug

Info: Broeder René Maria
0499 69 29 04

Inschrijving vóór 10/06

Conclusie

Het is zeker dat we te maken hebben met een werk dat door God gewild is, anders zouden we haar snelle ontwikkeling niet kunnen verklaren noch haar bestaan en haar huidige levendigheid, ondanks de vele beproevingen en vervolgingen die ze in de loop der jaren meegemaakt heeft. Maar wat is de toekomst van deze gemeenschap?

Ze wordt, volgens ons ten onrechte, heel vaak alleen maar in verband gebracht met de crisis die de Kerk doormaakt: de Broederschap is tegen het Tweede Vaticaans Concilie en het modernisme; zodra deze weg zijn, zou het niet langer zinvol zijn dat ze blijft bestaan, en zou ze bijvoorbeeld kunnen ‘fusioneren’ met andere reeds bestaande congregaties of haar priesters naar de bisdommen sturen.

Zoals we in dit artikel hebben geprobeerd aan te tonen, heeft de Priesterbroederschap integendeel een specifiek doel in de Kerk als werk van vorming en overdracht van het authentiek katholiek priesterschap, werk dat de Voorzienigheid heeft gewild en heeft doen ontstaan in crisistijd en in een tijd waar de nood eraan hoog is. Maar wanneer deze donkere tijden voor de Kerk voorbij zullen zijn, zal de Priesterbroederschap Sint-Pius X ongetwijfeld bijgedragen hebben—dat is het minste wat we kunnen zeggen—aan het in leven en brandend houden van de vlam van het Geloof en zal ze haar bestaansredenen behouden en zal ze blijven bestaan, zolang de Voorzienigheid het wil, om door haar werken de Kerk te dienen voor de glorie van God en het heil van de zielen.

VOETNOTEN

- ¹ Ibidem, hfst. I, § 1.
- ² De kerkrechtelijke titel van gemeenschappelijke tafel.
- ³ Term waarmee bedoeld wordt dat een beslissing altijd en in principe zonder voorafgaande motivering of zonder enige redenen herroepbaar is.
- ⁴ Ibidem, hfst. I, § 2.
- ⁵ Sint-Paulus aan Filip. 1, 21: “Want leven is voor mij: Christus”
- ⁶ Statuten, hfst. I, § 3.
- ⁷ Ibidem, hfst. II, § 3.
- ⁸ Ibidem, hfst. II, § 1.
- ⁹ Reglementen van de Seminaries van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, eerste deel, 4-5.
- ¹⁰ Statuten, hfst. III, § 1.
- ¹¹ Ibidem, hfst. II, § 2.
- ¹² CIC, can. 805.
- ¹³ Statuten, hfst. IV, §2.
- ¹⁴ Statuten, hfst. III, § 4.
- ¹⁵ Ibidem, § 5.

Parochiaal leven

Links: Doop van Anaïs (2 mei) – Rechts: Doop van Elooi (23 mei)

TOESPRAAK VAN PAUS PIUS XI OP DE 73ste VERJAARDAG VAN ZIJN H. DOOPSEL 1 JUNI 1930

We halen hier graag enkele citaten aan uit de treffende toespraak die Paus Pius XI hield op 1 juni 1930—de 73ste verjaardag van zijn H. Doopsel—voor 1500 Romeinse patronaatsjongens en -meisjes.

Mogen deze woorden van de Heilige Vader ons tot voorbeeld dienen om hem na te volgen en een grotere waardering te geven voor de verhevenheid van onze Christen-wedergeboorte, waarop hij zo welsprekend wijst:

“Gij hebt wel een mooie dag uitgekozen, m'n beste kinderen, om de oude Vader van de hele Christenheid te komen bezoeken! Gisteren namen wij de gelukwensen voor onze 73ste verjaardag in ontvangst die uit alle werelddelen werden gestuurd: want gisteren eindigde ons 73ste levensjaar, en zo beginnen wij nu het 74ste jaar. Maar vandaag vieren wij ook een nog veel belangrijkere verjaardag, nl. de verjaardag van ons Doopsel. En deze grote verjaardag hebt gij uitgekozen om ons jullie gelukwensen te komen aanbieden.

De dag van ons Doopsel, dat is de grootste dag van ons leven: zoals ook uw Doopdag altijd de grootste dag van uw leven zal blijven.

Wat waren wij immers, m'n beste kinderen, — gij zo goed als ikzelf — voor ons Doopsel? We waren ongelukkigen, armzaligen, onterfden, bannelingen.

Onze stamouders waren door hun eigen schuld van ál hun rechten en van ál hun kostbare goederen beroofd. En wij zijn in die droevige toestand van onze eerste ouders geboren. Door ons Doopsel echter herkregen wij onze rechten, en worden wij wederom

tot de oorspronkelijke erfgenamen van het Koninkrijk Gods. Het leven van Jezus begint onze ziel weer te doorstromen.

In een afgesneden hand stroomt geen bloed en leven meer. Maar in een hand, die één geheel vormt met het levende lichaam, voelt men de klopp van bloed en leven. Welnu, door het Doopsel zijn wij één geworden met het Mystieke Lichaam van Jezus Christus en worden wij eveneens lid van de Kerk. Zo kunnen we de sacramenten ontvangen, zoals de Biecht, het H. Vormsel en de H. Eucharistie. En zoals wij met het natuurlijke menselijke leven ook vermogens, zoals verstand en vrije wil, ontvangen, die ons in staat stellen van te handelen en grote en goede dingen te doen, zo geeft ook het leven van Christus, het bovenzinnelijke en goddelijke leven, ons zijn vermogens mee, nl. het Geloof, de Hoop en de Liefde en alle andere deugden.

En, m'n beste kinderen, wat doet gij met dat leven van Christus en met die bovenzinnelijke vermogens? Legt gij er u ook op toe om die te ontwikkelen en te doen toenemen, zoals gij ook uw best doet voor de groei van de krachten en vermogens van uw natuurlijk leven? Hoe leert ge uw Catechismus, dat Leerboek des Geloofs? Uw Catechismus is even klein als gijzelf zijt, doch naarmate ge groter wordt, behoort gij ook het Boek van uw Geloof beter te kennen en dieper te beleven. Koestert gij in uzelf ook het machtige verlangen, de hoge verlangens der Christelijke Hoop? Wat verlangt gij in dit en het andere leven te worden?

Zijt gij—vrijgekocht door één en dezelfde Verlosser, ledematen van één en dezelfde Kerk en van één en hetzelfde Mystieke Lichaam van onze Heer Jezus Christus—werkelijk ook broeders en zusters, kinderen van één en dezelfde Vader?

Wat is de Plechtige Communie?

E.H. Louis Bochkoltz

Wat is de Plechtige Communie precies? Moeten niet al onze communies plechtig zijn? Ja... Is het niet hetzelfde als het Vormsel? Nee...

Vóór het decreet "Quam singulari Christus amore" van de H. Paus Pius X op 8 augustus 1910 over de Communie van kinderen op de leeftijd van ongeveer 7 jaar, was het de eerste Communie die plechtig was. En ze werd gedaan rond de leeftijd van 12 jaar.

Maar zouden de kinderen nu naar de catechismus blijven komen? Nu dat de kinderen het Lichaam van Onze Heer Jezus Christus konden ontvangen vanaf de leeftijd van 7 jaar?

In dit verband besliste de Vierde Provinciale Raad van Mechelen in 1920: "Om de christelijke vorming van kinderen succesvol af te ronden, is bewezen dat het heel belangrijk is, en zelfs dat het tot op zekere hoogte noodzakelijk is om een plechtigheid te organiseren. De Plechtige Communie zal in zekere zin de bekroning van al het werk zijn en uit een openbare geloofsbelijdenis bestaan die collectief en plechtig wordt uitgevoerd door kinderen op de drempel van hun puberteit". (Can. 193).

Het moet één keer per jaar georganiseerd worden.

Deze plechtigheid bestaat uit plechtige diensten waarin de kinderen samen naar de heilige tafel gaan, de doopbeloften hernieuwen, een openbare belijdenis van het christelijk geloof afleggen - op aandringen van hen, indien mogelijk, om het te ondertekenen - en de Heilige Maagd Maria te kiezen als hun Moeder en Beschermvrouwe: dit alles zal worden gevierd op de meest plechtige wijze.

De speciale leeftijd en andere voorwaarden die vereist zijn om kinderen toe te laten tot deze plechtige communie of meer precies tot deze plechtige geloofsbelijdenis, zullen door elke

bisschop worden bepaald". (Can. 193).

In de gedachte van de Concilievaders vormt deze plechtigheid enerzijds de waardige bekroning van de methodische inwijding in de catechismus en anderzijds de inauguratie van een echt christelijke adolescentie.

Als zodanig is de naam "Plechtige communie" die aan de ceremonie werd gegeven ongelukkig. Het Concilie past zich bovendien aan de gewoonte aan, maar zorgt ervoor dat de betekenis ervan wordt gecorrigeerd: "of beter gezegd de plechtige geloofsbelijdenis".

Jullie hebben hier de betekenis van de ceremonie van vandaag.

De geloofsbelijdenis is van het allergrootste belang. Ze wordt door de kinderen zelf afgelegd. Ze verzaken zelf Satan. Ze laat zien dat ze bereid zijn zich tegen het kwaad te verdedigen. En er zijn veldslagen.

Aan het begin van de ceremonie zegt de priester de volgende woorden:

Bemide kinderen, het is nu ongeveer elf jaar geleden dat uw ouders U in de Kerk brachten om U te laten dopen en om U toe te wijden aan Onze Heer Jezus Christus. En omdat gij toen nog te klein waart om zelf te spreken, hebben uw peters en meters, in uw naam, aan God beloofd dat gij altijd als getrouwe christenen zoudt leven.

Zij hebben, in uw naam, aan de duivel verzaakt, de vijand van God en van uw ziel; zij hebben verzaakt aan al zijn werken, te weten, de zonden en al zijn listen en ijdelheden. Zij hebben, in uw naam, beloofd dat gij altijd Onze Heer Jezus Christus zoudt beminnen, zijn geloof belijden, zijn geboden onderhouden. Nu zijt gij groot geworden, en nu gaat gij zelf spreken en die beloften hernieuwen, diezelfde beloften die uw peters en meters vóór enige jaren voor U hebben afgelegd.

Parochiaal leven

Bemide kinderen, ik ga nu juist dezelfde vragen stellen die U vroeger werden gesteld bij uw Doopsel. Gij zult ze beantwoorden in volle rechtzinnigheid des harten, in tegenwoordigheid van God en van uw HH. Engelen, in tegenwoordigheid ook van uw ouders en van al de christenen hier vergaderd.

P.: Bemide kinderen, verzaakt gij aan de duivel?

K.: Ja, wij verzaken.

P.: Verzaakt gij aan al zijn werken?

K.: Ja, wij verzaken.

P.: Verzaakt gij aan al zijn ijdelheden?

K.: Ja, wij verzaken.

P.: Bemide kinderen, gelooft gij in God, de almachtige Vader, Schepper van Hemel en aarde?

K.: Ja, wij geloven.

P.: Gelooft gij in Jezus Christus, zijn enige Zoon, onze Heer, die geboren is en geleden heeft?

K.: Ja, wij geloven.

P.: Gelooft gij in de Heilige Geest, de heilige katholieke Kerk, de gemeenschap van de Heiligen, de vergiffenis van de zonden, de verrijzenis van het lichaam en het eeuwig leven?

K.: Ja, wij geloven.

En de priester gaat verder:

Gij hebt nu de Beloften, vroeger bij uw Doopsel afgelegd, vernieuwd. Door uw Doopsel zijt gij

geworden leerling van Jezus Christus en kind van de H. Kerk. En daarom zult gij nu ook hier, uit eigen naam en in volle rechtzinnigheid des harten, een plechtige Geloofsbelijdenis afleggen, waardoor gij zult verklaren dat gij de leer van Jezus Christus immer zult belijden in de éne, ware, katholieke en apostolische Kerk en zult beloven heel uw leven er getrouw aan te blijven.

In de naam van de Vader – en de Zoon – en de H. Geest. Amen.

Almachtige God – wiens barmhartigheid oneindig – wiens goedheid onuitputtelijk is, – wij danken U uit de grond van ons hart – voor de overgrote gunst – die Gij ons bewezen hebt – met ons te doen herboren worden – door de heilzame wateren van het Doopsel – en ons aan te nemen als Uw kinderen. – Wij danken U voor de kostbare gave van het christelijk Geloof – waartoe Gij ons geroepen hebt – en voor de hoge waardigheid van christen mens – waartoe Gij ons verheven hebt.

Vandaag, op deze plechtige dag, – nu wij de grote waarheden van onze H. Godsdienst – beter hebben geleerd en beter hebben begrepen, – willen wij hier – in tegenwoordigheid van onze ouders – en van gans de parochie – een plechtige belijdenis afleggen van ons christelijk Geloof.

Plechtige Geloofsbelijdenis afgelegd bij de ceremonie van de Plechtige Communie (16/05).

Wij geloven in U, o God, – en erkennen U als onze Schepper, Heer en Meester, – van wie alle goed voortkomt. – Wij geloven in Onze Heer Jezus Christus – die uit de Hemel is neergedaald – om ons te verlossen door zijn lijden en zijn dood – en om ons – door zijn voorbeeld en zijn leer – de weg tot de Hemel te tonen.

Wij erkennen de rooms-katholieke Kerk, – door Jezus Christus ingesteld – en door de H. Geest bijgestaan – om ons de waarheid te leren – en ons tot de zaligheid te geleiden – en wij geloven al wat zij ons voorhoudt.

Wij zijn christen, – wij zullen christen blijven, – wij willen leven en sterven als christen mensen. – Wij beloven dat wij onze christelijke plichten – immer getrouw zullen volbrengen – en dat wij ons christelijk leven – met de grootste zorg zullen onderhouden.

Hiervoor zullen wij steunen – niet op onze menselijke krachten, – maar op de machtige hulp van Uw genade. – Iedere dag – zullen wij die hulp vragen door onze gebeden; – zo dikwijls mogelijk – zullen wij naderen tot de Sacramenten, – ingesteld om ons die genade mee te delen.

Met de meeste zorg – zullen wij vermijden – al

de gevaren die ons Geloof bedreigen, – alle slechte lezingen, vermaken en vertoningen – die ons christelijk leven zouden vernietigen.

Aan U, o mijn God, – en aan Uw Kerk – willen wij ons voor altijd vasthechten, – U willen wij beminnen en getrouw dienen – al de dagen van ons leven.

En op het einde van hun geloofsbelijdenis, met de kaars van hun doopsel in een hand, leggen de kinderen hun rechterhand op de H. Schrift en de één na de ander zegt met plechtigheid:

DAT BELOOF IK; – DAT ZWEER IK; – ZO HELPE MIJ GOD EN ZIJN HEILIGE EVANGELIEN.

Het is voor het belang van het geloof!

“Wie tot God wil naderen, moet geloven” zegt Sint Paulus tot de Hebreëën, “want, welnu, zonder geloof is het onmogelijk, aan God welgevallig te zijn” (Heb. XI, 6)

« *Sine fide impossibile est placere Deo* ».

Links: Eerste Communie te Antwerpen (13/05) – Rechts: Eerste Communie te Bierbeek (08/05).

De Rhône ontmoet de Tiber

Geschiedenis van de contacten tussen de
Priesterbroederschap Sint-Pius X en de Heilige Stoel
(deel 1/3)

E.H. Gabriele D'Avino, Prior van de Priorato Madonna di Loreto - Rimini (Italië)

“Men kan niet ontkennen dat Rome invloed heeft op onze spiritualiteit, op onze liturgie en ook op onze theologie en dat dit door de Voorzienigheid geregeld is: God, die alles leidt, heeft in zijn oneindige Wijsheid Rome voorbereid om de zetel van Petrus te worden en het centrum van de verspreiding van het Evangelie [...]. "La romanité - roomsheid - de liefde voor Rome" is niet onbelangrijk. Het Latijn is er een belangrijk voorbeeld van. Het heeft de verwoording van het katholiek Geloof en de katholieke eredienst tot in de verste uithoeken van de wereld gebracht. En de bekeerde volkeren waren trots om hun geloof in deze taal uit te zingen, daadwerkelijk symbool van de eenheid van het katholiek Geloof ... Wij merken graag op dat de wegen van de Voorzienigheid en de Goddelijke Wijsheid door Rome lopen en wij besluiten daaruit dat men niet katholiek kan zijn zonder Rooms te zijn.”—Mgr. Marcel Lefebvre, *Itinéraire spirituel*

Inleiding

Alleen al bij het woord ‘Lefebvre’—of voor diegenen die beter van de kwestie op de hoogte zijn, ‘Priesterbroederschap Sint-Pius X’—komen vaak onmiddellijk de woorden opstand, schisma, aanvallen op de Paus, ongehoorzaamheid en doctrinaire anarchie naar boven. Dit is natuurlijk een grote fout, want de Priesterbroederschap Sint-Pius X wordt niet gekenmerkt door haar verzet tegen Rome noch door een doctrinaire strijd. Wat de geschiedenis heeft uitgewezen, en waarover het in dit artikel gaat, is in feite een gevolg, maar de reden waarom de congregatie—die door de onbevreesde aartsbisschop gesticht werd—bestaat, ligt ver buiten de toevalligheid van de diepe crisis die de Kerk al vijftig jaar schade toebrengt. Het is goed om dit in herinnering te brengen, om te onthouden dat de leden van de FSSPX zich in de eerste plaats heiligen in de uitoefening van hun priesterschap, in het gebed, in het gemeenschappelijk leven, in de apostolische arbeid. Afgezien van de crisis (en wanneer ze op een dag, als God het wil, voorbij zal zijn), is de FSSPX wat ze is door haar stichting en haar Statuten: een werk van de Kerk voor de vorming en de heiliging van de priesters.

Men kan de doctrinaire strijd, die de Broederschap momenteel tegen de dwalingen van

het Tweede Vaticaans Concilie voert, helemaal niet begrijpen als men geen duidelijke visie heeft over hoe men binnen de Kerk naar de congregatie keek, wat ze doorgemaakt heeft, wat ze geprobeerd heeft, in welke richting ze gegaan is telkens als er een keuze gemaakt moest worden.

Het onderwerp is niet eenvoudig en, laten we het maar meteen zeggen, de uiteenzetting die volgt, is helemaal niet volledig: wij zullen zeker niet alle brieven bestuderen, noch alle ontmoetingen met de autoriteiten in Rome, maar we zullen de hoofdlijnen ervan weergeven om een "rode draad" te zoeken in de ziens- en handelwijze van de aartsbisschop, die gestreden heeft in de conciliaire storm, en van de oversten die nadien in zijn voetsporen zijn getreden.

De status-quo

“Op donderdag 22 november 2018 is E.H. Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, op uitnodiging van kardinaal Luis Ladaria Ferrer, Prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer, naar Rome gegaan. [...] Tijdens de ontmoeting met de autoriteiten in Rome, werd er nogmaals opgemerkt dat het fundamentele probleem wel degelijk doctrinair is, en dat noch de Broederschap noch Rome dit mag

omzeilen. Het is door dit onoverkomelijk doctrinair verschil dat elke poging om een doctrinaire ontwerpverklaring uit te werken, die aanvaardbaar is voor beide partijen, al zeven jaar lang niet gelukt is. Daarom blijft de doctrinaire kwestie absoluut van het grootste belang. De Heilige Stoel zegt niets anders wanneer hij plechtig bevestigt dat het opstellen van een juridisch statuut voor de Broederschap alleen kan gebeuren na het ondertekenen van een document van doctrinaire aard. De Broederschap wordt dus aangezet om de theologische discussie te hervatten, goed beseffende dat de Goede God haar niet noodzakelijk vraagt om haar gesprekspartners te overtuigen, maar wel om voor de Kerk onvoorwaardelijk getuigenis af te leggen van het Geloof. [...]"

Zo staat het geschreven in het persbericht van het Generaalat van de Broederschap van 23 november 2018. Om het eenvoudig te zeggen, het zoeken naar een canonieke oplossing voor het juridisch statuut van de FSSPX lijkt onmogelijk zolang de doctrinaire kwestie niet is opgelost, wat duidelijk blijkt uit het feit dat er vermeld wordt dat de theologische besprekingen hervat moeten worden. Nu, in 2020, is onze congregatie een volwaardig lid van de Rooms-Katholieke Kerk, in de ogen van haar leden, en ook al in de ogen van haar Stichter; in de ogen van de autoriteiten van Rome (er zijn ontelbare meningsverschillen tussen de verschillende gesprekspartners) is ze, hoewel ze nu vrij is van alle canonieke sancties¹, nog steeds "niet in volledige gemeenschap", wat deze uitdrukking concreet ook moge betekenen.

Waar we hier nader willen op ingaan, is hoe deze situatie tot stand is gekomen. Zonder ook maar enige pretentie om perfect chronologisch nauwkeurig te zijn, denken we dat we **vier belangrijke momenten** kunnen onderscheiden in onze geschiedenis, waarbij we stap voor stap het verloop van de moeizame en delicate contacten tussen ons en Rome volgen.

Het eerste moment: de stichting en het *Decretum laudis* (1970-1974)

Het begin van het werk van de FSSPX werd ongetwijfeld gekenmerkt door de meest heldere en transparante juridische rechtsgeldigheid. Het is niet zo dat Marcel Lefebvre hier in al zijn goedheid naar op zoek was. De feiten zullen aantonen dat het, meer dan ooit, de verdediging van het katholiek Geloof is dat het baken zal zijn dat hem in staat zal stellen om sereen de verschrikkelijkste stormen van beschuldigingen en vervolgingen te doorstaan.

Priorijbedevaart naar O.L.V. van Oostakker

Voor hij wist wat de Voorzienigheid nog voor hem had weggelegd, wilde de moedige prelaat, zoals een echte zoon van de Kerk², geen enkel kerkelijk werk beginnen zonder er eerst de toestemming voor te hebben gekregen. Op 1 november 1970 verkreeg hij de canonieke oprichting van de congregatie met de goedkeuring van de Statuten door de bisschop van Lausanne, Genève en Fribourg, Zijne Excellentie Mgr. François Charrière. Kort daarvoor had één van zijn oude vrienden en confrater bisschop Mgr. Nestor Adam, bisschop van Sion in Wallis (bisdom waar Écône ligt) al toestemming gegeven voor een 'spiritualiteitsjaar' als voorbereiding op kerkelijke studies, in het seminarie van Écône. Het is duidelijk dat de steun van zelfs maar een klein deel van het episcopaat de prelaat en zijn enkele seminaristen alleen maar kon aanmoedigen. Zo wekte men niet de indruk dat het een persoonlijk apostolaat was.

Maar dat is niet alles, want de Heilige Stoel was onmiddellijk geïnteresseerd in het werk. Op 18 februari 1971 stuurde kardinaal Wright, Prefect van de Congregatie voor de Clerus, een aanmoedigingsbrief vol lof aan de nieuwe congregatie. Eigenlijk leek alles het beste te doen vermoeden. Er was echter ook afkeurende commentaar (aan de horizon verschijnen wolken die storm aankondigen in een hemel die nog helder is), vooral van het Franse episcopaat tegen het 'wilde seminarie', zoals het toen werd beschreven.³

► WORDT VERVOLGD

VOETNOTEN

¹ Zie decreet opheffing van de excommunicaties van 21 januari 2009 door Paus Benedictus XVI.

² Laten we inderdaad niet vergeten dat de oude Stichter gedurende jaren, en zelfs decennia, voor de Heilige Stoel gewerkt had aan verschillende en belangrijke opdrachten, onder andere diplomatieke, in missielanden en aan het hoofd stond van de congregatie van de Paters van de Heilige Geest. Zo kon hij veel ervaring opdoen met het stichten van kerkelijke werken.

³ Zie B. Tissier de Mallerais, *Marcel Lefebvre: Une Vie*, Uitgeverij Clovis.

De H. Bonifatius

(†5 juni 754/755, feestdag: 5 juni)

Br. René Maria

De H. Bonifatius is van zeer groot belang geweest voor de organisatie en groei van de Kerk in West-Europa.

Bij zijn geboorte rond 673 in Crediton, Wessex, is zijn naam Winfried. Als jonge knaap treedt hij in bij de Benedictijnen en komt naar het klooster in Nutselle (nu Nursling). Hij wordt een beroemd leraar en zijn bekendheid zal hem later in de Germaanse missie van nut zijn.

In de lente van het jaar 716 steken 12 geestelijken met Winfried als leider per schip de Noordzee over. Als zij landen bij de Friezen zijn deze juist weer onafhankelijk geworden. De leiders van de Friezen zien het christendom als de godsdienst van de Franken, hun vijanden. Daarom worden met de opstand ook de door Willibrord en gezellen gestichte kerkjes verwoest. Winfried ziet de droeve toestand en zoekt de Friese koning Radboud op. Winfried spreekt ongeveer dezelfde taal als zij en komt niet van de Franken. Daarom mag hij van Radboud vrij door de Friese gebieden rondreizen. Hij kan er echter te weinig uitrichten, enkel de gedoopten in het geloof sterken, en keert in de herfst terug naar Engeland.

Winfried is het niet ontgaan hoe elke bekeringspoging die van Petrus' Stoel uitgaat, steeds de overwinning mag wegdragen, terwijl de andere mislukken. Daarom gaat hij in 718 eerst naar Rome. Hij verblijft er de gehele winter. De 15e mei (feest van Bonifatius, mart.) 719 stuurt de Paus hem: "In Naam van de ondeelbare Drievuldigheid, door het onwankelbaar gezag van de H. Petrus, de Prins der Apostelen, wiens leergezag hij uitoefent, wiens zetel hij bekleedt hem aanstelt en beveelt om aan de heidense volkeren, waartoe hij zal kunnen doordringen het Rijk Gods te brengen, het Evangelie te verkondigen en hen te dopen volgens de wijze, door de H. Stoel hem geleerd." Zijn zending begint op het feest van Bonifatius. Hij bidt de beschermengelen

en vooral St. Michaël om hulp bij de missie. Als Bonifatius in Thüringen werkt, sterft koning Radboud. Nu keert Willibrord terug en honderden Friezen laten zich dopen. Bonifatius komt ook en helpt drie jaren in deze missie die vanuit Utrecht en Antwerpen geleid wordt.

Zwaar is in de missie het vergaren van kleding en voedsel. Bonifatius schrijft hierover in zijn brieven aan medebroeders en zusters in Engeland. Hij schrijft over de stormen en strijd die hij te verduren krijgt, overal vrees, de grillen van valse broeders... "Mijn priesters, die aan de grenzen van de heidenen wonen, leiden een armoedig leven; klederen om zich te dekken hebben zij niet, wanneer zij niet van elders hulp ontvangen." Maar ondanks de miserie vraagt hij om gebed: "Bid daarom, bid voor al de heidenen, die ons door de Apostolische Stoel zijn toevertrouwd, opdat de Heiland der wereld hen bevrijde van de aanbidding der afgoden en geleidde naar de kinderen

der enige moeder, onze Katholieke Kerk, tot eer en lof van zijn Naam, die wil dat allen zalig worden en tot de kennis van de waarheid geraken.”

Slechts drie jaren werkt Bonifatius met Willibrord onder de Friezen, dan moet hij zich op het eigenlijke doel van zijn missie, de Germaanse volken ten oosten van de Rijn, richten. Het grootste deel ervan is bedekt met dichte bossen met vaak heidense kultbomen. Hij gaat naar Hessen, waar hij de enorme Dondereik van de opperste god Thor bij Geismar omhakt. Van het hout maakt hij een kapel. Ontelbaren bekeren en laten zich er dopen.

De Saxers vallen in Thüringen binnen en plunderen het land. Bonifatius gaat erheen, helpt en preekt, de rest bekeert zich. Met dringende brieven smeekt hij in Engeland om gebed, extra missionarissen en zusters, boeken en al wat nodig is voor de eredienst. Velen komen overzee zoals de HH. Winnibald, Wunibald en hun zuster Walburga en de H. Lioba. Deze zusters bewijzen onschatbare diensten door het onderricht van de bekeerde vrouwen en kinderen. Germaanse zonen en dochters treden in en de kloosters groeien. Beieren wordt nu ook gemissioneerd. In 732 wordt Bonifatius door Paus Gregorius III tot aartsbisschop van heel Duitsland verheven en krijgt het pallium. Bonifatius sticht zijn aartsbisschoppelijke zetel in Mainz, daarnaast richt hij in Beieren 4 bisdommen op; Salzburg, Regensburg, Passau, en Freising. Ook Hessen en Thüringen deelt hij elk in 4 bisdommen op.

In Frankrijk is er een probleem gegroeid. Karel Martel heeft vaak soldaten als bisschoppen en abten aangesteld, zodat deze hem daarna zouden helpen de oorlogen te financieren, maar dit waren meer jagers en uitbuiters van het volk dan goede geestelijken. Pas zijn zonen Karloman en Pepijn ondersteunen Bonifatius, zodat hij enkele Frankische concilies kan bijeenroepen om slechte bisschoppen en abten te verwijderen en door goeden te vervangen. Pepijn de Korte wordt door Bonifatius te Soissons tot koning van de Franken gewijd. Daarmee gaat de heerschappij over van de Merovingers naar de Karolingers, waaruit iets later Karel de Grote zal voortkomen.

Ook in Duitsland houdt hij de eerste Duitse concilies en bindt de Duitse Kerk stevig aan het gezag van Rome. Willibrordus wenst aan het eind van zijn leven Bonifatius als zijn opvolger voor Utrecht. Bonifatius stuurt één van zijn beste leerlingen, de H. Gregorius, daarheen om er de kloosterschool en het bisdom te leiden.

Een andere leerling, de H. Sturm, een Beierse jongeling, laat hij in de wouden naar het noorden toe een geschikte plek zoeken voor de stichting van

een abdij. Sturm vindt tenslotte een plaats die de zegen van Bonifatius krijgt. Zo verrijst de later zo beroemde abdij van Fulda, de bakermat van veel kloosters en scholen in Duitsland.

Bonifatius voelt zijn einde naderen. Hij roept zijn priesters en bisschoppen te Mainz bijeen, draagt zijne waardigheid als aartsbisschop van Mainz over op de H. Lullus en zegt: “Mijn zoon, reeds nadert de dag mijner ontbinding. Nu moet ik de plaats zoeken, waar ik zal sterven; daar moet ik de handen vinden, die mij als een slachtoffer zullen ter dood brengen; daar moet ik Christus bidden dat Hij mij als een aangenaam offer op zijn altaar neme. Gij zult de bouw der kerken in Thüringen, waarmede ik begonnen was, voleinden; gij zult het volk van het bijgeloof, waardoor het nog van God afdwaalt, terugroepen; gij zult de kerk aan de Fulda afbouwen en daar, als ik gestorven ben, mijn lichaam ter aarde bestellen.”

In het voorjaar van 754 of 755 varen 12 geestelijken met Bonifatius als leider de Rijn af tot de monding van de IJssel. Er komen ook gewapende lijfknechten bij, waardoor hun aantal tot 52 groeit. Bonifatius heeft aan de rivier de Borne, vlakbij het gehucht Dockinchirica, zijn tenten opgeslagen en wil in de Pinksterweek het sacrament van het Vormsel toedienen aan de Christenen. Het is 5 juni. In de ochtend komt er echter een grote troep gewapende Friezen die hen aanvalt. Bonifatius roept: “Gaet moedig en mannelijk met mij in de dood! Gaet uit liefde tot Hem, die voor ons geleden heeft, opdat wij met Hem ter eeuwige vreugde mogen ingaan!” Dan wordt hij gedood. Hij heeft volgens een ooggetuige met een boek de slag op zijn hoofd willen afweren. De Friezen uit de streek zijn verontwaardigd door deze aanval en de meesten bekeren zich. Bonifatius wordt in Fulda, in het midden van Duitsland, begraven zoals hij wenste. Hij wordt vanaf zijn dood als heilige vereerd in Engeland, de Nederlanden en Duitsland, waarvan hij de patroon is. Bij Dokkum op de plaats waar Bonifatius gedood werd laat koning Pepijn een kerk ter ere van St. Paulus en Bonifatius bouwen. Enkele relikwieën van Bonifatius hebben altijd in de kerk berust tot aan het protestantisme. Dan zijn ze bewaard door de edele Familie Peyma, later door de Jesuïten. Op 11 juni 1874 wordt de feestdag van Bonifatius door de Paus over de gehele Kerk uitgebreid. Twee jaar later zijn er opnieuw bedevaarten naar de heropgebouwde kerk te Dokkum, die tot vandaag de dag voortduren.

BRONNEN:

Kronenburg, *Neerlands Heiligen in vroeger eeuwen*. Deel 3. (Uitgeverij Bekker, Amsterdam 1898).
(en andere bronnen)

Aankondigingen

ZA
12/6

H. Vormsel

In de Sint-Jozefskerk (Brussel) om 10.30 u.

ZO
13/6

Sacramentsprocessie

De Sacramentsprocessie gaat door!
10.00 u. Hoogmis gevolgd door de
Processie van het Allerheiligste
Sacrament

ZO
20/6

Concert orgel-hobo

Om 17 u. in de Kapel van het A. Sacrament
Hobo: Paul-Henri Fischer
Orgel: François Houtart

DO
26/6

Diakenwijding van E.H. Jan De Bruyn

Met de Broeder: vertrek vrijdagmorgen
25/06 - zondagavond 28/06 terug.
Informeer u bij Broeder René Maria
(0499 69 29 04)
Inschrijving vóór 10/06

DO
1/7

10 jaar priesterschap E.H. M. De Clercq

Gevierd in de Hemelstraat
H. Mis: 18.30 u. — Gevolgd door receptie en
BBQ in de tuin.
We bieden hem ter dier gelegenheid een
enveloppe aan om bij te leggen voor een
nieuwe soutane, e.a.
Inschrijven verplicht bij de Heer Wim Van
Cauwenberghe ([wim.van.cauwenberghe@
telenet.be](mailto:wim.van.cauwenberghe@telenet.be)) en betalen vóór zondag 27 juni:
5€ per deelnemer – 20€ per familie

ZO
4/7

10 jaar priesterschap E.H. M. De Clercq

Gevierd in de Sint-Amanduskapel te Gent.
H. Mis: 10 u. — Nadien receptie in de zaal.

ZO
4/7

Fietstocht naar Dokkum

In de sporen van Sint-Bonifatius.
Samen met E.H. Bochkoltz en Br. René Maria
Info: br.renemaria@fsspx.email

ZO
1/8

Eucharistische Kruistocht- kampen in Nederland

Info: Pater M. De Clercq,
tel.: +31 40 283 45 05
m.declercq@fsspx.email

ZA
28/8

Bedevaart Gorcum-Brielle

Tot zondag 29 augustus.

Retraites

Geestelijke Oefeningen van Sint-Ignatius

- gemengd: ma 19 t.e.m. za 24 juli 2021
- Franstalig: ma 16 t.e.m. za 21 augustus
- voor dames: ma 11 t.e.m. za 18 oktober 2021

Mariale retraite

- gemengd: ma 13 t.e.m. za 18 sept. 2021
- voor mannen: ma 29 november t.e.m. za 4 december 2021

FSSPX in de Benelux

LET OP!
Verifieer in deze corona-tijd
de uren met de verschillende kapellen.

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u., 8.30 u.; 12 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 10.00 u. & 11.15u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u., 9.15 u., 18 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: info@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis (bel op voorhand)

Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Contact voor de Nederlandse kapellen:
Priorij St. Clemens

Contact voor de Vlaamse kapellen:
Priorij van het A. Sacrament

Contact voor de Franstalige kapellen:
Christus Koning Priorij

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.